

Kesztyű- bábok

Vajon miért nem törődik senki a bábok belsejével?

Persze, ezt csak mi, kesztyűbábok kérdezzük egymástól néha suttogva, esténként. Mert ez nem tartozik a marionettfigurákra. A bábszínház kelléktárában, ahol két előadás közt lakunk, mindenkinek külön helye van: ők egy polccal feljebb lógnak a zsinórjaikon, mi az alsóbb polcokon kuksolunk, porszagú dobozokban. Nagyritkán elegyedünk csak szóba, de nincs is miről beszélünk - számukra minden sokkal egyszerűbb. A fejük fagolyó vagy gipszöntvény, végtagjaik könnyű pálcákon táncolnak meghatározott rend, előre kimódolt, szigorú koreográfia szerint, mert isten ments, hogy a zsinórok összegabalyodjanak - rögvest félbeszakadna az előadás. Ruhájuk virágszirom-módra borul rájuk, és sohase gyűrött. Mi meg?

Mi kezekre vagyunk bízva; fiatal, öreg, magabiztos vagy reszketeg kezekre, beteg

kezekre, erőteljes és tétova kezekre, és erről ők, ott a láthatatlan madzagokon táncolva mit se tudnak. Minden kéz más és más, és mi mindegyiket ismerjük, valahány ujját, ujjpercet, domború eret, fájó ízületet - és ezt mind magunkban érezzük, tudjuk, anélkül, hogy látnánk őket, tévedhetetlen tudással.

Csak hát ezek a kezek. Kibújnak belőlünk, ha lemegy a függöny, mi pedig visszakerülünk a dobozba, a polcra, a faarcok alá. És ki tudja, később mi történik a kezekkel: megpihennek vagy cigarettára gyűjtanak, az ujjak kormánykerékre, poharakra kulcsolódnak, alvó gyerekfejeket simogatnak, ismeretlen könyveket lapoznak. Levetnek minket, ha vége az előadásnak, és rögtön meg is feledkeznek rólunk. De ott, a porszagú sötétben bennünk marad a verejték, a dohány szaga, a sietve kibontott savanyúcukrok ragacsja. Műanyagok, gumik, fémek és szappanok illata,

textilek és selymek, és cipők illata, egyszóval minden, amivel a minket megelevenítő kezeknek napközben dolguk akad. És észrevétlenül ott maradnak utánuk a kirojtosodott, fölfeslő varrások, az ujjak-feltépte, szakadozó cérnák. Mert ki törődik a bábok belsejével? - mondogatjuk egymásnak, nem is szomorúan, inkább mint akik nagy titok birtokában vannak. A kesztyűbábót nem szokás kifordítani - amíg a külsőnk sértetlen, gombszemeink a helyükön, senkinek sem jut eszébe alaposabban szemügyre venni bennünket. Ki törődik vele, ugyan ki? - kérdezgetjük sűgva, szégyenlősen, a fent himbálózó tudatlan marionettekre sandítva, akik nem őrzik magukban a mindennapi előadás nyomát, kérdezgetjük kuncogva, fájva, büszkén.

NAC SINÁK GERGELY ANDRÁS